Quelle: http://manuscripta.at/?ID=31635
Copyright: Zwettl, Zisterzienserstift

chrum. Nec multo post eidem mulieri revelatum est: quod sacro non esset baptismate abluta. Et eiusdem revelationis veritate comperta, sancti baptismi gratiam suscepit.

In eodem pago quidam Berthricus fuit, qui colonus quondam erat presbiteri nostri Ygonis, quem sanctus Liutgerus nutrierat. Hic filiam habuit adolescentulam paralysi doloribus affectam. Qui cum famam signorum que ad sancti viri tumulum fiebant comperisset, spe restituende sanitati puelle beati confessoris virtute et meritis concepit. Itaque eam ad sacrum eius sepulchrum perducere intendit. Cumque iam in via positi essent, et eandem puellam frater suus coram se in sagulo equester ferret, repente dolore omni quo prius tenebatur discedente sanata est. Quod cum fratri retulisset, deponi se oravit. Quo secundum suggestionem eius facto, virtute Christi et meritis sui servi tam perfecte curata apparuit, ut non solum ambulare sed etiam currere posset. Itaque ad illum usque locum membris omnibus debilis advecta est, ad memoriam beati Liutgeri sana et incolomis pervenit. Aderant sue salvationis testes pater et frater: aderant non nulli alii quos sue vie comites et huius miraculi testes habuerunt. Itaque oratione ac graciarum actione completa, domum cum gaudio reversi sunt.

Quidam in nostro monasterio diaconus Hilderadus vocatur. Hic cum adhuc scolasticus esset, infirmitatem incidit. In qua dum diu laboraret, id est nervis contractis poples est curvatus: ut tybia eius femori iungeretur. Cumque post longiturne egritudinis fatigationem fugatis doloribus convalesceret, tybia eius curvata ut fuerat permansit. Unde in ambulando sustentatione baculi per dies plurimos utebatur. Proinde pater eius Sigibertus, qui in eodem iam tunc monasterio monachus fuit, tractare cum fratribus cepit, si aliqua medicorum curatione contracti poplitis nervi relaxari quivissent. In qua estuatione cum aliquamdiu mansissent, quadam nocte sanctus dei sacerdos Liutgerus eidem Hilderado per visionem apparuit: ac veste sacerdotali et cidari quam in capite gestabat coruscus. Vide inquit ne pro eius debilitate carnalem umquam alicubi medicinam querere presumas. Quod si feceris et meum mandatum contemnendum putaveris, non solum medicaminis ipsius nullam curationem recipies, sed etiam prevaricatorum penam incurres. Deinde parvuli levitate ac puerili nobilitate [?] eum vehementer increpans abcessit. Mane autem facto, que viderat fratribus qui aderant narravit. Et cum die eodem peractis vespertinis laudibus domum infirmorum in qua ei priori nocte vir sanctus apparuit intrasset, cernentibus cunctis qui aderant non casu sed nutu divino extemplo ad terram corruit. Cumque in ipso lapsu nervorum so-

nitus audiretur: ac si illic sicca sarmenta frangerentur: eius tybia sine aliquo dolore erecta est. Et surgens continuo sanus, non solum sue salvationis recuperatione sed et emendatiori et maturiori deinceps vita, ut admonitus fuerat, vere sanctum Liutgerum apparuisse probavit.

Puella quedam nomine Modsu [?] probavit. [?]it. Lumen oculorum amittens, anno integro tanta est cecitate depressa, ut nec extrema quidem sirui [?] videre visione valeret. Cuius parentes cum audissent quanta dominus per servum suum Liutgerum in infirmantium curis fecisset, eam ad ecclesiam Werdinnensem perduxerunt. In qua cum accepta licencia una cum filia ante sepulchrum eiusdem confessoris noctem in oratione transegissent, puella illuminata est. Siquidem mane facto cum lux paulatim per fenestras irradiare cepisset, primum quidem se perpias [?] posse manus videre, deinceps sensim lumine crescente clare se omnia cernere dixit et probavit. Atque ita graciarum actione persoluta domum cum suis reversa est, et illuminationis dono quod accepit tota etate permansit.

Eodem fere tempore alia quoque puella ad memoratam ecclesiam perducta est: que a demonio invasa et sensum simul perdidit et loquelam. Que ut limen ecclesie attigit, statim ab ea spiritus immundus abcessit. Ita post eius discessionem lingue quoque officio reddito muta locuta est. Et quia tempore vexationis vix aliquid cibi percepit, primo quidem famem se pati dixit. Deinde qualiter illuc venerit percunctari cepit. Cui cum mater miserabilem vexationem suam ex ordine retulisset, prostrata ante sepulchrum sancti Liutgeri salvatori omnium Christo gratias egit, qui se per servi sui merita de tam crudeli peste liberari dignatus est. Et accepta perfectis suis penitentia [?], domum incolomis remeavit.

Iuvenis quidam Helidwin nomine paralisyn incurrit. Qui cum multis diebus omnium membrorum officio destitutus in lecto decubuisset, non solum brachium dextrum morbo ingravescente incurvatum obriguit, sed et sinistra tybia eius contracta femori adhesit. Cetera ut diximus membra omnino immobilia ad doloris potius augmentum quam ad aliquem usum non contracta licet habebat. Unde et cum ingenti dolore ante foras cum opus erat efferri solebat. Linguam solam cetero corpore premortuo, utcumque adhuc movere valebat. Proinde cum diu in hac molestia laboraret, quadam die sororem suam que pre ceteris eius dolori compatiebatur allocutus est dicens. Audivi de sancto Liutgero quantas per illum dominus infirmantibus sanitates prestare